

Sygn. akt V CNP 26/11

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi J. L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Rejonowego
z dnia 25 czerwca 2009 r., w sprawie z wniosku W. L.
przy uczestnictwie J. L.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

J. L. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie o podział majątku wspólnego. Kwestionowane orzeczenie zaskarżył w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 214 § 1 k.p.c., co powodowałoby nieważność postępowania zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519² § 2 k.p.c., w sytuacji gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia sądu pierwszej instancji uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżący nie wykazał, że jakkolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jego sprawie.

Zaskarżonym prawomocnym postanowieniem Sąd Rejonowy ustalił skład majątku małżonków L., oraz dokonał podziału tego majątku. Skarżący J. L. z racji wykonywania zawodu marynarza często i długotrwanie przebywał poza miejscem zamieszkania. Z tego powodu uczestnik nie stawił się na rozprawę poprzedzającą wydanie kwestionowanego postanowienia, czyniąc zarzut Sądowi Rejonowemu, że nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Wezwanie na rozprawę wraz z opinią biegłego zostało wysłane uczestnikowi na dwa wskazane przez niego adresy ze skutkiem doręczenia zastępczego. W sprawie ustalono, że uczestnik nie

podjął próby ustanowienia pełnomocnika do reprezentowania go w postępowaniu, bądź też pełnomocnika dla doręczeń. Nie potwierdził się zatem zarzut naruszenia prawa powodujący nieważność postępowania.

W przedmiotowej sprawie - jak sam skarżący podaje - była możliwość zaskarżenia postanowienia Sądu Rejonowego, istniała więc możliwość jego uchylenia lub zmiany. Skarżący nie złożył w terminie apelacji, a wniosek o przywrócenie terminu do złożenia środka zaskarżenia został prawomocnie oddalony. Sąd orzekający w sprawie niewadliwie uznał, że uczestnik nie wykazał braku zawinienia w uchybieniu terminu do wniesienia apelacji od skarżonego postanowienia.

Analizując treść wniesionej skargi należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał, że jakikolwiek wyjątkowy wypadek występuje w sprawie (art. 519² § 2 k.p.c.). Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna. Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107).

Wobec powyższego na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę.